

Világok utazói



ALEXANDRA BRACKEN

Dream
válogatás

Etta Spencer időutazó. De nem csak ezért különleges: egyedül ő képes rá, hogy megtalálja az asztrolábiumot, amely meg tudja nyitni a világok közötti átjárókat, és amelynek segítségével képes megvédeni a szeretteit más ármánykodó időutazóktól. Azonban ahelyett, hogy a nyomára bukkanna, maga is halálos veszélybe kerül egy ismeretlen helyen és időben, kiszolgáltatva azoknak, akik szintén a mágikus tárgy nyomában vannak. Ennél nagyobb veszteség a lány számára, hogy szerelmének, Nicholasnak nyoma veszett. Etta azonban a legváratlanabb formában kap segítséget: Julian Ironwooddal, a Nagymester utódjával köt szövetséget, akit jó ideje már mindenki halottnak hisz. A helyzet tovább bonyolódik, mikor Etta olyan titkok birtokába jut, amelyek végzetesek lehetnek.

Nicholas is versenyt fut az idővel, hogy megtudja, hová került Etta. Útja során szembekerül egy harcossal, a pimasz Li Minnel, és társául fogadja Sophiát, makacs és akaratos unokatestvérét. Ahogyan hárman együtt próbálják kijátszani üldözőiket, idővel megtudják, hogy saját társaiknak is lehet rejtegetnivalója.

Míg Etta és Nicholas a birodalmi Oroszországtól kezdve a vatikáni katakombákig harcolnak, hogy újra egymásra találhassanak, az idő valami felismerhetetlenné változik át... és lehet, hogy mindkettejüket legyőzi.



ALEXANDRA BRACKEN már számos regényt, kisregényt valamint novellát írt. Az idő vándorai sorozattal egy nagyon régi vágya vált valóra. Angolt és történelmet tanult a Virginia állambeli Williamsburgben, ahol szinte megelevenedett körülötte a 18. század. Bevallása szerint máig szívesen eljátszaná Etta szerepét a regényeiből készült filmben.

TUDJ MEG TÖBBET A SOROZATRÓL:

www.alexandrabracken.com

www.facebook.com/dreamvalogatás

Dream
válogatás

„Csodálatos könyv, melyben tökéletesen keveredik a dráma, a romantika és az izgalom.”

BARNES&NOBLE

„Alexandra Bracken prózája ragyog... Fordulatos és pergő történet. A tét a jövő megmentése.”

SCHOOL LIBRARY JOURNAL

„A New York Times bestsellerének, Az idő vándorainak folytatását Az idegen és A király ketrece rajongóinak ajánljuk.”

AMAZON

„A két szerelmes, Etta és Nicholas tűvé teszük egymás után a legkülönbözőbb korokat. Egy csodálatos hajsza, melynek végén muszáj megtalálniuk egymást...”

GOODREADS

„Alexandra Bracken hitelesen ábrázolja az ókori Karthágót, csakúgy, mint a cári Oroszországot és az 1906-os San Franciscót. Azok, akik eddig is Ettával tartottak izgalmas kalandozásai során, ezt a könyvet sem teszik le egészen a végkifejletig.”

BOOKLIST

Dream
válogatás

ALEXANDRA BRACKEN

Álmodok utazói



— részlet —

Előszó

EGYSZER VOLT EGY BABÁJA, FELFESTETT MOSOLYÚ; szőke haja és halványkék szeme az övére hasonlított. Jó ideig állandó társa volt – vele teázott, amikor Alice a papával utazgatott. Neki adta tovább a szülők elszuttogott, kihallgatott titkait. Ő hallgatta meg, amikor senki más nem volt a közelben. Zenobiának nevezte el, a sivatagi harcos királynő után, akiről a nagypapa mesélt neki. Egy nap azonban, amikor Henry Hemlock a kertben üldözte őt, a baba a földre esett, ő pedig rálépett a nyakára, és rípiyára zúzta a törékeny porcelánt. Borzasztó hangja volt, aminek hallatán majd kiugrott a szíve a mellkasából.

Most pedig anyja nyaka törött el egy férficsizma sarka alatt. Ettől a hangtól belehányt a kezébe.

Vad energia lökete söpört át a helyiségen, akár egy eltévedt hullám, magával hozva mindazt a zúrzavart, ami egy közeli átjáró összeomlásával jár. Rose nekivágódott szűk búvóhelye falának. A levegő reszketése a csontja velejéig átjárta, annyira, hogy még a foga is belesajdult.

Meghalt.

Rose a lélegzetét is visszafojtotta, és szemét szorosan összezárta, miközben a papa a földön üvöltött. Egy sötét alak szögezte a padlóhoz a vállát átdöfő karddal. Rose okosabb volt annál, semhogy sikoltozzon, vagy megpróbálja a mama felé nyúlni, ahogy a papa próbálta elérni. A könyvespolc mögött a falba épített rejtett rekesz megvédelmezi majd, ahogyan nagypapa is ígérte, ám

csak akkor, ha *csöndben marad, és meg se moccan*. A keskeny hasadék a könyvespolc kerete és hátulja között épp elég volt arra, hogy átlásson rajta, őt azonban ne lássák meg.

A délután valahogyan estebe fordult. A vacsora lent a földszinten gyakorlatilag érintetlenül állt az asztalon. Semmi sem jelezte előre a közelgő támadást a szomszéd kuttyójának morgásán és vakkantásain kívül, őt azonban hamar elhallgattatták. A papának mindössze annyi ideje maradt, hogy meggyújtsa a lámpát a dolgozószobában, és begyújtson a kandallóba, a mamának meg, hogy elrejtse őt, mielőtt léptek hangzottak föl a lépcsőn. Most a meleg és a tűz fénye mintha lélegzett volna a sötétben.

– Mondtam, hogy működjeteK együtt velünk. – A bácsi finom fekete kabátot viselt ezüst gombokkal, a vésetüket a kislány a búvóhelyéről nem tudta kivenni. A vékony fekete sál eltakarta alsó arcfelét, selymes hangját azonban nem tompította el. – Nem kellene ennek így lennie. Mondjatok le az asztrolábiumról, adjátok nekem, és semmi dolgunk többé egymással.

Törött üveg roppant, és szétszórt papírosok gyűródték csizmája alá, ahogy a mama... az ő mamája körül körözött.

Nem. Nagyapa hamarosan visszaér a megbeszélésről. Azt mondta, ő fogja lefektetni, és eddig még soha nem szegte meg az ígérétét. Ő majd mindent eligazít. Ez... ez meg itt egy rémálom. Szokásos butuska álmainak egyike az Árnyakról, amelyek előlopakodva eljönnek az utazók gyermekeiért. Hamarosan felébred, és akkor vége lesz ennek az egésznek.

– Átkozott... *szörnyetegek*, az egész banda! – Papa megpróbálta kihúzni a húsába fúródtott kardpengét, amivel csak még jobban összevérezte magát. A fölötte imbolygó bácsi csak ráhajolt a díszes markolatra, és még mélyebben döfte a vállába. Papa görcsösen összerándult, lába a levegőben rúgkapált.

Mama viszont nem mozdult.

Rose torkából egyre inkább kikíváncozott a szívszaggató sikoly. Mama szőke haját kezdte megfesteni a szőnyeget átáztató, bűzölgő vér.

A papa megint mozgolódni kezdett. Egyik kezével megragadott egy kő papírnehézetet, amely a közeli íróasztalról hullott a földre a dulakodás kezdetén. Egyenesen a tüdejéből felszaka-

dó, fülsértő ordítással, a maszkos bácsi feje felé hajította a tárgyat. Ő azonban könnyedén elkapta azt, majd egy újabb vékony pengéjű kardot vett át az ajtóban őrködő, szintén maszkos társától. Nagyot nyögve apa karjába dőfte, azt is a padlóra szögezve. Amikor a papa felkiáltott fájdalmában, már annyira halk volt ez a kiáltás, hogy nem tudta elnyomni a maszkos bácsi nevetését.

Muszáj végignézned! – biztatta magát Rose, álláig húzva fel a térdét. – *El kell majd mondanod nagyapának, hogyan történt!*

Maradj hát csöndben, és meg se moccanj.

Bátorság!

– Te... te meg mondd meg Ironwoodnak... hogy amíg él, nem lesz az övé...

Ironwood. Mindig az Ironwoodok. Épp elégszer suttozták el gyűlölködve e nevet a családban, amely mindig árnyként lopakodott be az életükbe. Nagyapa ugyan azt mondta, hogy itt biztonságban lesznek, de hát ez lett belőle. Ő, Rose is tudhatta volna. Nem voltak ők soha biztonságban, amióta csak a nagynéniket és nagybácsikat, az unokatestvéreket és a nagymamát sorra elrabolták az évszázadok folyamán, és keresztülhurcolták a kontinenseken.

Most pedig a mama... és a papa következett...

A kislány újra ajkába harapott. Ezúttal vér ízét érezte a szájában.

– Fejezd be! – lépett elő az ajtónak támaszkodó másik férfi. – Még végig kell kutatnunk az összes padlót és falat. – Ahogy közelebb ért hozzá, Rose látta, hogy nem is férfi, hanem egy magas nő.

Mama egyszer azt mondta, hogy Ironwood szereti begyűjteni a család lányait, aztán mintegy polcra rakja őket, akár holmi üvegfigurákat, hogy soha többé ne vegye le, és ne porolja le egyiket se. Ezt a példányt nyilván ő is törhetetlennek találta.

Mama is az volt eddig, törhetetlen.

Egészen mostanáig.

Az első maszkos férfi most a kabátja belső zsebébe nyúlt, és hosszú ezüstpengét erősített a mutatóujjára. Úgy görbült meg, mint egy levegőt döfködő karom.

Rose tekintete a fegyverről apjára siklott. Papa azonban csak a könyvespolcot nézte... őt... miközben hangtalanul mozgott az ajka. *Ne mozdulj, ne mozdulj, ne mozdulj!* – ezt ismételte.

A legszívesebben fölsikoltott volna, hogy értésére adja, ha nem harcol magáért, majd harcol ő, a lánya. Épp elég dudor és horzsolás tanúsította kezén és térdén, milyen jól megállta a helyét Henryvel szemben. Ez nem vallott papára. Ő bátor volt; a legerősebb férfi a világon, aki annyira...

A maszkos férfi lehajolt, és a papa fülébe fúrta a pengét, mire teste újra rándult egyet.

Az ajka azonban megszűnt mozogni.

A londoni eget megrengető távoli mennydörgés nem vihart jelzett, hanem egy újabb átjáró összeomlását. Ez halkabban szólt, mint az előbbi, hallatára mégis hideg futkározott Rose hátán.

Papa még ott volt a dohány- és kölniszagú öltönyében, azonban fokenként enyészett el Rose szeme előtt.

– Kezdd a hálószobával! – mondta a maszkos férfi, aki megtörlögette, majd eltette a pengét.

– Nincs itt – felelte a nő lassan. – Ha itt lenne, éreznénk, nem igaz?

– Akkor is találhatunk róla valamiféle feljegyzést – hangzott a zord válasz, és a férfi elkezdte egyenként kihúzogatni az íróasztalfiókokat. – Mennyi *kacatot* halmoztak föl ezek a hálátlanok! – morogta, miközben szanaszét dobálta maga körül a régi pénzerméket, papirusztekercseket, ólomkatonákat és régi kulcsokat.

A nő a könyvespolc előtt sertepergelt, lépte alatt megnyikorodt a padlódeszka. Rose mindkét lerókázott kezét a szájára szorította, nehogy felsikoltson. Azon volt, hogy minél kevésbé lélegezze be saját hányásának bűzét, holott szülei véérének látványától újra forogni kezdett a gyomra.

A sötétbe öltözött nő tekintete végigfutott a könyvespolcon. Pont ott állt meg, ahol Rose rejtőzködött.

Ez a pillanat úgy maradt meg később is a gyerek tudatában, ahogy levél lebeg a víz felszínén. Egy reszkető levél.

Ne mozdulj!

Ő azonban nem akart mozdulatlan maradni.

Könnyű is lenne olyan bátornak lenni, mint a mama, gondolta; áttörni rejteke falát, a padlóra dönteni a nőt, és elszaladni. Felkapná közben az egyik kardot, és csak ütne-vágna vele, amíg szét nem szabdalná ezt a sötétséget, ahogyan a papa tenné.

Papa azonban megmondta, hogy ne mozduljon.

A sarokban hangosan ketyegett az állóóra, számlálva a múlt másodperceket. Meghalt... meghalt... meghalt...

Forró, összegubancolódott, tüskés indák fonták körül Rose szívét, mind szorosabban és szorosabban, míg végül behunyta a szemét. Elképzelte, hogyan válnak kőkeménnyé erei és bordái, hogy megóvják érzékeny belsejét, amely fáj, rettentően fáj. Túl kicsi volt ahhoz, hogy szembeszálljon ezekkel az idegenekkel, ezt jól tudta. Azt is tudta azonban, hogy egy napon másként lesz.

A nő most másfelé nézett. Valamit észrevett a következő polcon. Rose rettegése most égő gyűlöletre változott át.

Az Ironwoodok. Mindig az Ironwoodok.

– Hány terítéket láttál az asztalon? – kérdezte a nő. Közben eltávolodott a könyvespolctól. Egy képerketet fogott a kezébe, azt mutatta meg a férfinak. Rose torka kiszáradt, ujjai a ruháját marcolászták félelmében. A fotót a papa készítette.

Körülöttük nyöszörgött-sóhajtozott a vén ház. A maszkos férfi ujját szája elé vonva csöndre intett, és a könyvespolc irányába biccentett. Átlépett papa fölött, a nő felé.

Ne mozdulj!

– Vigyük magunkkal a gyereket! – mondta. – Neki nyilván kelleni fog...

Valaki kivágta lent a bejárati ajtót, és dühödten felbömbölt:

– Linden!

A ház minden eresztékében remegett a lépcsőn föltrappoló súlyos léptek alatt. Rose az ajtó felé nézett, ahogy három bácsi rontott be rajta. A legelső úgy örvénylett előre impozáns tömegével, akár egy viharfelhő. Papa amilyen gyakran csak tehetette, megmutatta a kislánynak Cyrus Ironwood fényképét, hogy bármikor első látásra felismerje. Hogy tudja, mikor kell elfutni és elbújni előle.

Az egyik bácsi csizmája orrával mama arca felé bökött.

– Most legalább tudjuk, miért zárult be mögöttünk az átjáró.

Rose a legszívesebben előugrott volna búvóhelyéről, hogy ellökje anyja mellől a férfit, hirtelen azonban rájött valamire: a maszkos férfi és nő eltűnt. Nem látta vagy hallotta, hogy kinyílt

volna az ablak, ahogyan ruhasuhogást vagy lépteket sem észlelt. Mintha a maszkos férfi egyszerűen beleolvadt volna a sötétbe.

*A sötétből jönnek, hogy megrémítsenek,
A sötétből jönnek, hogy ma éjjel elvigyenek.*

– Ez a söpredék csak azt kapta, amit megérdemelt – acsargott Cyrus Ironwood, amint az apa fölé hajolva kihúzta a kardot a karjából, ám csak azért, hogy a mellkasát szúrja át vele. Rose össze-rezzent, és halkán felhördült, ahogy a penge éle csontot ért, majd pedig a padló fájába hatolt.

– Édes bosszú ez – mondta tovább Ironwood. – Nem is mozgott más ezen kívül. Nagy kár, hogy Benjamin nem volt velük... ti meg mit álltok ott? Lássatok neki a keresésnek!

Tízezer aranypénz. Rose-nak nem szabadott volna meglátnia, amikor a nagypapa mérgesen hazahozta a papírt. Nem szabadott volna tudnia, hogy Ironwood vérdíjat tűzött ki a fejükre, de a nagypapa nem mindig zárta be az íróasztala fiókját.

Ironwood legfiatalabb kísézője ugyanazt a kicsiny, aranyozott keretű fotót vette kézbe, amelyiket a maszkos nő is, csak ezúttal az íróasztal másik sarkáról. Aztán a képre mutatott, amely Rose-t örökítette meg, amint büszkén feszített a mama és papa között.

– Vele mi legyen?

Ironwood előbb leköpte papa lábfejét, csak utána vette át a képet. Rose előtt elsötétült a világ. Vad erővel markolászta öszszehányt ruháját, hogy sikerüljön csöndben maradnia. Égett az arca, mintha láza lenne. Ironwood körbejártatta szemét a helyiségen. Rose a búvóhelyéről is ki tudta venni, hogy olyan a szeme, mint egy felizzó villámé. Aztán az öregember egyetlen szó nélkül visszatért papához, lekucorodott mellé, hogy megvizsgálja... mit is... a fülét?

– Mi legyen akkor, főnök? – érdeklődött a másik fiatalember is.

– Azonnal el kell tűnnünk innen – közölte Ironwood, mélyen elmerülve gondolataiban. – Vigyétek el a holttesteket! Nem kockáztathatjuk meg a változást, amennyiben felfedezik őket.

– De mi legyen az asztrolá...

Ironwood hátrapenderült, és az íróasztal mögött toporgó fiatalember felé hajította a bekeretezett képet, akinek félre kellett hajolnia, hogy el ne találja.

– Ha itt is volt az átkozottja, már nincs itt. Most pedig vigyétek el a testeket! A kocsiban leszek.

Háborogva, dúlva-fúlva távozott. Rose most először fújta ki magát. Nézte, amint az egyik kísérő elhozta a közeli hálószebából a rózsaszínű lepedőt, majd társa segítségével nekilátott, hogy körbeburkolja előbb a mamát, aztán a papát.

A szőnyeget távolították el utoljára. A padlón semmi nyom nem maradt utánuk néhány karcoláson kívül. Rose megvárta, amíg becsukódik a bejárati ajtó. Fülelt még egy darabig, nem moccan-e meg valami a sötétben. Mivel semmi és... senki nem mozdult, félretolta a könyvespolcot, majd miután leszaladt a lépcsőn, kisurrant a hátsó ajtón. Könnyek csípték a szemét, ahogy kinyitotta a kertkaput. Ott a kerítésnek támasztott biciklijére pattant, és elhajtott vele.

Alig látott orcáján végiggördülő forró könnyeitől, de csak azért könnyezett, mert nagyon hideg és nyirkos volt az idő odakint.

Ironwood teherautója bogarak kitinpáncéljaként csillogott, ahogy tisztes távolságból követte. Útközben végig az a mese járt az eszében, amelyet nagypapa mondott neki. Arról szólt, hogyan változtatott valakit szörnyeteggé saját gonosz szíve. Most először értette meg, mit is jelent ez. Közben arról is képzelgett, hogy körmei karmokká változnak, bőre lovagi páncélzattá, és fogai kihegyesednek, akár egy tigris tépőfogai.

Mindig is tudta, csak idő kérdése, hogy Ironwood érte is eljőjön, hogy írmagja se maradjon a családjának. Ő azonban más volt, mint a Jacarandák és Hemlockok gyerekei, akik hagyták, hogy Ironwood mindet begyűjtse, miután a szüleik behódoltak neki vagy kivégezte őket.

Milyen kár, gondolta Rose, hogy nem növesztettek tövist önmaguk védelmére.*

Feltette magában, hogy egy napon mindent elvesz Cyrus Ironwoodtól. Ledönti őt pünkösdi királysága trónusáról. Megke-

* Játék a rose, rózsza és tövis szavakkal.

resi, ha addig él is, és befejezi, amit papa és mama elkezdett. Ma este azonban mindössze annyit tehetett, hogy követte e szörnyeteget a sötétben.

Hiszen valakinek csak el kell majd mondania nagyapának, hová rejtette el Ironwood a holttesteket.

TEXAS
1905

1. fejezet

ÉTTA MENNYDÖRGÉS ROBAJÁRA ÉBREDT, EZ SZÓ-
lította. Teste egy merő tűzben égett.

A fájdalom kiélesítette érzékeit. Bőre helyenként húsig meg-
égett, fehérizzású gyötrelemnek tárva ki a finom idegvégződéseket
és ereket. Fulladozva szedte a levegőt, tüdeje nem bírt többet be-
fogadni. Tudta, hogy nem vízben van – rögzös, hepehupás földön
hevert –, az eszeveszett pánik, kőnehéz tagjai mégis a fulladásra
emlékeztettek.

Oldalra fordította a fejét, és megpróbálta felköhögni a száját
megtöltő port. Ez a csekélyke mozdulat is a fájdalom új hullámát
indította el vállán, amely továbbfodrozódott bordáira, majd hátul
a gerincére.

Időről időre tépett emlékfoslányok törtek át a láz forró, hagy-
mázos ködén: *Damaszkusz, asztrolábium, Sophia és...*

Kényszerítette magát, hogy kinyissa a szemét, de menten be
is csukta, hogy megvédje a nap égető sugarai elől. Ez az egyet-
len szemvillanás is elég volt azonban, hogy felmérje a körülötte
elterülő csontfehér világot és a felforrósodott levegő remegését
a világos por fölött. Erről eszébe jutott, hogyan csillogtatták meg
a napsugarak az óceán hullámait. És eszébe jutott az...

Átjáró!

Akkor ez volt a mennydörgés, amit hallott! Nem vihar volt ké-
szülőben, semmi nem hozhatott felfrissülést a hőség alól. Amerre
ellátott, mérföldekre sivatag vette körül, és a távolban is csak is-

meretlen fensíkok ködlöttek ősi épületek és templomok helyett. Akkor ez...

Nem Palmüra! Még a levegőnek is más illata volt; minden újabb lélegzetvételnél valósággal perzselte az orrát. Nyoma sem volt már a rothadó növényzet, a közeli oázis jellegzetes szagának. Tevéket sem látott.

Elszorult a szíve, félelem és zavarodottság rántotta görcsbe a gyomrát.

– Nic... – Még ez a névtöredék is tört üvegcserepként sértette föl a torkát. Kiszáradt ajka felhasadt, és vér ízét érezte a szájában.

Két tenyerét az egyenetlen talajon megtámasztva próbált feltá-pászkodni. *Fel kell állnom!* – biztatta magát.

Könyökét szorosán az oldala mellé húzta, de csak a nyakát sikerült fölemelnie, mert a vállát átjáró tompa fájdalom megakadályozta a mozdulat folytatását. Fölsikoltott, és visszahanyatlott a földre.

– Szentatyám, nem tudnál hangosabban sikítani? Nem elég, hogy az őrzőnk is felénk tart, egy egész lovasságot akarsz ránk szabadítani?

Árnyék vetült a lányra. Mielőtt megint visszabukott volna a sötétbe, egyetlen pillanatra egy ismerősnek tűnő, szinte természetellenesen égszínkéék szempár.

– Na, ahogy látom, ennek az Ironwoodnak megint irdatlan szerencséje volt!

NASSAU
1776

2. fejezet

NICHOLAS ISMÉT HÁTRADÓLT A SZÉKÉN, S KALAPJA lekókadó peremét megemelve szemügyre vette a Három Hollóhoz címzett kocsmá népes közönségét. Elviselhetetlen volt itt a meleg. A rumtól elázott vendégek lázasnak tűntek a hőségben. A tulajdonos, egy volt hajóskapitány, név szerint Paddington is részt vett az általános vigalomban, dagadt feleségére bízva, hogy adja ki a pultnál az italokat és a szegényes konyha fogásait.

Szemlátomást egyiküket sem érdekelte, hogy a rikító smaragdzöld festék jókora foltokban málladozott a falakon, mintha nem bírná elviselni a kupáikba temetkező férfiak átható bűzét. III. György eltorzított képmása nézett le rájuk a magasból. Valószínűleg a kontinentális hadsereg azon tengerészei kaparták ki a szemét és az arc kritikus pontjait, akik hét hónappal ezelőtt özönlötték el szigeteket, hogy feltöltsék készleteiket.

Nicholas a mostanra megmelegedett gyömbérsörös kriglijét forgatta a keze között, és azon töprengett, hogy vajon a jeles intézmény nevében szereplő „három holló” nem három bibliai vétket testesít-e meg: a kapzsiságot, a falánkságot és a paráznaságot.

A sarokban magányos hegedűs hajolt vonója fölé. Megpróbálta dallammal kíséreni a kocsmatöltelékek trágár gajdolását. Nicholas torka elszorult keserűségében, de pecsétfoltos kravátlíja is jócskán szorongatta a nyakát.

– Nyakaljatok, víg cimborák, nemes tetteket szül a bor. Pokolba az asszonynéppel, itt fodor és ott bodor. Lalilala, lalilala...

Nicholas eltépte tekintetét a húrokon sikló vonóról, mert az olyan emlékeket ébresztett, amelyek elszorították. Minden másodperccel tovább fogyott a türelme, alig maradt belőle valami.

Csak nyugalom! – parancsolt magára. – *Nyugalom és hidegvér!*

Nem volt könnyű. Nagy volt a kísértés, hogy fölpattanva fölborítsa az asztalt, és szabadjára engedje felgyülemlett haragját. Kényszerítette magát, hogy az asztaluk fölé görnyedő férfiakat figyelje, akik az ablakokat verő esőre rá se hederítve verték a blattot. Annnyiféle nyelv és nyelvjárás keveredett itt el, ahányfajta hajó ringott az öböl vizén. Egyenruhát egyet se látott, ami kellemes meglepetés volt. Már is elnézőbben pillantott az asztalokat körülülő fickókra, akik szégyentelenül próbáltak megszabadulni a szigeten csempészárujuktól.

Nem csoda, hogy Rose Linden is ide rendelte. Nicholas maga se tudta, azért, mert ő is nyakig sáros, vagy csak otthon érzi magát ezen a helyen. A Három Holló, ha másról nem, hát arról kezeskedett, hogy ne találjanak ide Ironwood őrzői, akik szemmel tartják a szigetre rejtett átjárót.

Tehát nyugalom és hidegvér.

Nicholas felnyúlt a mellkasához, hogy kitapogassa vászzonege alatt a bőrszíjat s rajta a finom művű fülbevaló kecses formáit. A biztonság kedvéért magán hordta. Nem merte elővenni sem. Nem kért Sophia szánakozó, undorodó pillantásából, amellyel a múlt éjjel jutalmazta, mikor megcsodálta az ékszert kicsiny tűzük fényénél, hosszan vizsgálgatva a halovány igazgyöngyöt, s az aranyakasztóhoz forrasztott szintén színarany levélzetet és a kék ékköveket.

Sokkal biztonságosabb volt nyitott szemmel járni a világban, mint kudarcai fölött töprengeni.

Ettának tetszene ez a hely. Alig futott át elméjén ez a gondolat, már is elenyészett. Azt sem tudta megállni azonban, hogy ne képzelje őt ide. A lány bizonyára élvezné a kocsma nyüzsgését, s minden lehetséges legendát megtudna a kalózkirályságként szolgáltató sziget sötét múltjáról. Csakhogy nem lehet itt, mert Nicholas nagy valószínűséggel mindörökké elveszítette azon a balszerencsés kincsvadászaton, de előtte, már a csempészahajón is megpecsételődött a sorsuk.

Azok a napok voltak a legrosszabbak, amikor a nyughatatlanság és félelem nyüzsgő pókjai elárasztották a vérét, és tétlenségét is elviselhetetlennek érezte. Gondolatai ilyenkor lidércálmokként kínozták. *Megsérült. Vége. Halott.* Mégis minden kételyen győzött a hite, hogy egy olyan okos és makacs lány, mint Etta, nem halhat meg csak úgy.

Nicholas már korábban szándékosan eloltotta a falon csüngő lámpást mellettük, és annyi fogást rendelt, hogy messziről elkerülje asztalukat a személyzet. Ahogy azonban teltek-múltak az órák, zsebe is egyre könnyebb lett. Tudta, hogy az a kevéske pénz, amire reggel egy teherrakomány kirakodásánál tett szert, sem tarthat örökké.

– Ahogy látom, nem jön – morrant föl a vele szemközt ülő Sophia.

Nicholas orra nyergét dörgölve igyekezett úrrá lenni a mérgén.

– Türelem – dörmögte. – Még nem végeztünk itt. – És valóban, sok volt még hátra az éjszakából.

Sophia mérgesen fújt egyet. Fenéig ürítette a korsóját, majd miután átnyúlt az asztal fölött, és elvette a fiút, annak a tartalmát is eltüntette. A szomszéd asztalnál elismerően tekingettek felé.

– Most pedig mehetünk – mondta, miután lecsapta a kupát.

Nicholas élete eddigi huszonvalahány évében egyszer sem látott még Ironwoodot ilyen botrányosan viselkedni. Márpedig, tekintettel az Ironwoodok jelenlétére a szigeten, valamint arra, hogy a Nagymester akkora vérdíjat tűzött ki mindkettejük fejére, hogy azon meg lehetett volna vásárolni Nassaut, okosabb volt kerülni a feltűnést.

Sophia korábban duzzogva, noha engedelmesen vállig érőre vágta hosszú, göndör hajzuhatagát, majd hátul takaros copfba fonta, ami megmarad belőle. Megvette egy nagyjából hozzá hasonlóan cingár termetű tengerész öltözékét, és úgy viselte, mintha ráöntötték volna. Ami meglepő volt, mivel régebben nagyon is kedvelte a selymet és a csipkét.

A legmeglepőbb mégis a fekete kötés volt mostanra üres baloldali szemürege előtt.

Palmürán kegyetlenül elpáholták, ott vesztette el a szemét. Nicholas tartott ettől, és igaza lett. Mire ő meg Hasszán kórházba vitték Damaszkuszban, a seb elfertőződött, és megvakult erre a szemére. A lány nem engedte eltávolítani a lassan már rothadozó szemgolyót, és nyilván hiúságból, inkább vállalta a lassú halált, mint hogy beleegyezzen a műtétbe.

A végén mégis erre kényszerült, annyira erős volt benne az élni akarás vágya. Valójában gyorsan gyógyult. Nicholas, ha vonakodva is, csak csodálni tudta félelmetes akaraterejét.

Még szerencse, hogy így alakult, mert amíg Sophia Damaszkuszban lábadozott, Nicholas levelet kapott Rose-tól. Hasszán otthonában várt rá, és ez állt benne:

Bizonyos körülmények miatt nem tudom kívánni a hónapot, ahogy azt megbeszéltük. Találkozunk Nassauban október 13-án vagy semmikor.

Valami tehát megváltozott, mialatt Rose Damaszkuszba ért Palmürából. Mivel a részletekről hallgatott, Nicholasnak fogalma sem volt, van-e félnivalója, vagy csak haragudjon erre a nőre, aki elvárja, hogy olyan hamar odaérjenek a messizi szigetre. Szánta ugyan a sebesült Sophiát, mégis pánik kerülgette a gondolatra, hogy emiatt maradnak le az utolsó közös évről.

Hanem a lány sebei közel két hét leforgása alatt beforrtak, és olyan jól lett, hogy átjárók sorozatán keresztül sikeresen a szigetre navigálta Nicholast. Az utolsó útszakaszt hajón tették meg Floridából... csakhogy Rose nem volt sehol...

– Nem hozza magával Ettát, ha ebben reménykedtél. Látom rajtad, hogy úgy vártad, mint egy kölyökkutya, hogy a padlóra pisilhessen – jegyezte meg Sophia. – Nem gondolod, hogy ha itt lennének, már élénk kerültek volna?

Nem, a fiú nem számított rá, hogy Rose a szintén felgyógyult Ettával tűnik fel, legalábbis reggel óta már nem. Úgy fogyott el minden reménye, ahogy homokórában pereg le a homok.

Mélyet sóhajtott. Sophiáról szinte süttöt a gyűlölet. Az elmúlt néhány héten még ellenségesebb lett vele, mint valaha. Mindez kimondhatatlanul kellemetlenné tette, hogy mellette aludjon...

Ennek ellenére szüksége volt a lányra... bármennyire utálta is a helyzetet. Szüksége volt rá, hogy megtalálják az átjárókat. Ennek fejében megígérte, hogy miután balcsillagzatú kalandjuk véget ér, elbújtatja Ironwood haragja elől. Jól tudta persze, Sophia csak azért marad vele, mert nem adta még föl teljesen, hogy kézre keríti az átkozott asztrolábiumot.

Együtt kellett élnie ezzel a tudattal, mert – tetszett vagy sem – szüksége volt rá. Közben persze nem győzte átkozni hiányos kiképzését, balszerencséjét meg az összes Ironwoodot.

– Miért olyan sürgős kimenni ebbe az ítéletidőbe? – szűkülte össze gyanakvón a szeme. Erre Sophia is rávillantotta megmaradt fél szemét, aztán dühösen a kocsmatöltelékek felé fordult.

Nicholas végigfuttatta ujjait az asztal peremén, ujjával tapogatva ki a fában minden egyes rovátkát. Még két napja is elképzelhetetlennek tartotta, hogy lemondjon a Rose-zal való találkozóról. Csak hát, ha a nőnek ennyire nem fontos az egyezségük, ugyan, mi köti hozzá?

Tudta ő, hogy mi. Muszáj volt megtudnia, mi az utolsó közös év az eredeti idővonalban és az újban, legyen ez akármi. Ettát ide-oda vethették az átjárók az évtizedek vagy akár az évszázadok között, míg végül várhatóan abban az évben bukkan majd elő összetörve és magányosan. Nicholas harcolhatott volna azért, hogy Rose és ő megosztozzanak céljaikon: Rose az asztrolábiumot keresse, ő pedig Ettát, mégis minden fáradsága és keserősége mellett is be kellett látnia, hogy szüksége lesz Rose-ra, nélküle nem érhető el hamar az idővonalak helyrehozása.

Előre felkészült az asszony veszett dühére, amiért az elmúlt két hétben nem azt az átkozott asztrolábiumot kereste, holott Rose erre kérte. Igen, majd nekilát, de csak azután, hogy nem köti le minden gondolatát az Ettáért való aggodás. Addig képtelen lenne erre koncentrálni.

Megfordult ugyan a fejében, hogy önző módon lelép, ám egész lényé tiltakozott ekkora aljasság ellen. Előbb megtalálja és összezúzza az asztrolábiumot, azután helyrehozza Etta jövőjét, hadd főjön Ironwood a maga keserű levében, hadd bánja, hogy valaha is szemet vetett a műszerre.

Etta azonban előbbre való volt mindenféle becsületnél és felelősségnél. Őt megkeresni és segíteni, *vele együtt* rendezni ezt a pokoli ügyet... máshogy el se tudta képzelni a jövőt. A sors rendelte őket egymás mellé. *Etta* az útítársa.

Édes mindenem! – tette hozzá gondolatban.

Miután lezárta ezt az ügyet, megteremti majd a maga életét, ahogyan mindig is tervezgette. Nem neki való ez az utazó életforma. Eddig sem részesült a titkaiból, nem hagyták, hogy a mélyére lásson. Soha nem láttak mást benne, mint lélektelen szolgát.

Etta jövőjét sem érezte a magáénak. Elcsodálkozott mindazon, amit erről a világról hallott a lánytól: a haladás és technika vívmányian, a háborúin. Mindez azonban túl távoli volt, túl idegen ahhoz, hogy a szívét is megérintse. Vad fantazmagóriának vélte, nem valóságnak. Nem érezte, hogy köze lehetne hozzá. Azonban függetlenül attól, hogy elmegy-e ebbe a korba, vagy másutt rendezkedik be, vissza akarta állítani olyannak, amilyenek *Etta* szerette és megismerte.

A kocsmabeli vigadozást időről időre ajtócsapódás szakította félbe. A viharos szél is rásegített erre, amikor be-bebotorkált a tomboló ítéletidő elől egy újabb nyomorult. *Nicholas* makacsul a bejáratra függesztette a tekintetét, aranyló hajkorona és világoskék szempár felbukkanására várva.

– Leéptenéd nekem azt a sarokban ülő kretént? Akkor valami hasznodat is látnám – morogta *Sophia*, aki keresztbe fonta karját az asztalon, és ráhajtotta a fejét. – Ha tovább mereszti rám a szemét, én vágok mindjárt a képébe!

Nicholas értetlenül pislogott, majd körbenézett az ivóban.

– Mi a csodáról beszélsz?

Sophia kiegyenesedett, és villámló szemmel a kocsmá egy távoli zuga felé biccentett. Az asztal épp beleesett még a látóterükbe. Egy fekete köpönyeges férfi ült ott. *Tollas* kalapját mélyen ráhúzta átvizesedett parókájára, mint aki arra készül, hogy az első adandó alkalommal újra nekivág a viharoknak. Elkapta ugyan *Nicholas* pillantását, de sietve ismét a kupájába meredt, miközben ujjai-val idegesen dobolt az asztalon. *Nicholas* csak ekkor vette észre a kesztyűje hátoldalára aranyfonállal hímezett családfát.

A látványtól Nicholasban feloldódott a gyomorszorító, görcsös aggodalom. A szerencsétlen pára szintén Linden. Vélhetőleg egy őrző.

Ha nem éppen Ironwood, aki így akar lépni bennünket.

Szó mi szó, az elmúlt hónap túlon túl gyanakvóvá tette a fiút, holott talán semmi oka rá. Egy Ironwood nyomban beléjük kötne. Apja családja ugyan híján van mindenfajta finomságnak, mégsem született gyilkosok. Ennek ellenére kitapogatta a kabátja belső zsebébe sülyesztett kést.

– Maradj itt! – szólt oda Sophiának.

A lány azonban természetesen utánament botladozó, ittas lép-teivel. A fickó akkor sem nézett fel, amikor ők ketten leültek az asztalához.

– Foglalt a hely – morogta. – Várok valakiket.

– Azt hiszem, mi vagyunk azok, uram – mondta Nicholas. – Ahogy elnézem, van egy közös ismerősünk.

– Valóban? – A férfi unottan forgatta kezében a bádogkupát. Csak pörgette körbe és körbe, sehogyan sem akart vége szakadni. Sophia volt az, aki elkapta a csuklóját, egyetlen másodperccel előzve meg Nicholast.

– *Elég volt!* Eddig is épp eléggé próbára tette a türelmemet! – acsargott.

A fickó ijedten rezzent össze a vad kitörésre, majd pislogva a lány arcába kémlelt. A fekete kötést is megnézte magának.

– Fura egy öltözéke van, aranyom, vagy csak...

Nicholas megköszörülte a torkát, hogy elterelje a fickó figyelmét a veszedelmesnek induló eszmecséréről.

– Valaki mást vártunk...

A fickó bőre úgy festett, mintha hosszú órákon át száradt volna a kályha mellett. Zöld szemét körbevillantotta a helyiségen, miközben levette a kalapját, és előreigazította a parókáját.

– Láttam egyeseket... mondjuk, olyan pofákat, akiktől rendszerint távol tartom magam – mondta. – A parton is és a városban. Ilyenkor egy férfiember kétszer is meggondolja, kiségitse-e egy hölgyet.

– Nem lehetünk elég óvatosak – helyeselt Nicholas. – És hol van most ez a hölgy?

A fickó azonban, mintha meg sem hallotta volna, csak dörögte tovább zsémbesen a magáét:

– Azt mondta, egyedül jön valaki. Kegyelmedre ráillik a személyleírás. Róla azonban semmit nem hallottam – siklott Sophiára a tekintete.

A lány szeme haragosan összeszűkül e szavakra.

– Ő a segédem – igyekezett előrevinni a tárgyalást Nicholas. Megértette, hogy vigyázniuk kell, mégis, minden pillanat, amelyet nem az asztrolábium felkutatására fordítottak, kidobott idő volt a szemében. – Akkor elvisz minket ehhez a hölgyhöz?

A fickó beleivott a kupájába, majd köhögve megrázta a fejét. Miután ismét lopva körülnézett, keze eltűnt a köpönyege alatt. Nicholas ujjai újra kitapintották töre markolatát a kabátja zsebében.

A fickó azonban nem pisztolyt vagy kést rántott, ehelyett összehajtogatott pergament vett elő, és az asztalra fektette. Nicholas lepillantott a vörös viaszpecsétre és rajta a Linden család címerére, azután ismét az idegenre. Sophia felkapta az összehajtogatott pergament, és megrázta, mintha arra várna, hogy méreg csorog ki belőle.

– A mi... *virágunknak* más dolga akadt – mondta a fickó, kihangsúlyozva a „virág” szót. – Most, miután viszonztam a szíveségét, én is megyek a...

– Miféle szívességet? – firtatta Sophia, akit az ital a szokásosnál is szemtelenebbé tett. – Miért, maga nem őrző?

A fickó felállt az asztal mellől.

– Régen az voltam, mielőtt egy másik család csaknem az öszszest kiirtotta. Most már azt teszem, amire kedvem szottyán. Ami jelenleg az, hogy elmenjek.

Nicholas is felállt az őrzővel egyidőben. Szorosan mögötte ment a sűrűn rakott asztalok között. Ahogy beérte, elkapta a karját.

– Mi más dolga akadt a hölgynek? Jó ideje várjuk...

Az őrző kiszabadította karját a fiú szorításából. Hirtelen mozdulatával meglökte a kupáját. Sör loccsant ki Nicholas cipőjére.

– Úgy nézek ki, mint akinek Rose Linden kiadja az istenverte titkait?

Ami azt illeti, ágrólszakadt megjelenésével és nyaka körül az akasztásról árulkodó körkörös heggel pontosan úgy nézett ki.

– Semmit sem mondott erről? – nyomult tovább Nicholas, bosszúsan, amiért fel kell emelnie a hangját, hogy túlkibálja a nyikorgó hegedűszólamot meg a férfiak és nők harsány nevetését körülötte. – Még a szigeten van?

– Mondja, nem ért a szóból, fiam? – ripakodott rá az őrző. – Mit tegyek, hogy felfogja végre...

Női sikoly hasított a mély férfihangok közé. Nicholas megpördült a sarkán az asztaluk felé. Egy cselédlány szedte össze sebtében az asztalt elborító törött üvegdarabokat. Apró termetű, sötétkék kabátkás ismeretlen segédkezett felitatni a kiömlött italt, amely az asztal széléről a padlóra csorgott.

– Te... te... liba! – kiáltotta Sophia, és kikapta az ijedt cseléd kezéből a törlőrongyot, hogy felitassa vele a ruhája elejét.

– Véletlen volt... elnézést – hebegte a szegény leányzó.

– Vak vagy? – zsémbelt tovább Sophia. – Nekem van fél szemem, nem neked.

– Azt is mire használja – hallotta Nicholas az őrző hangját. Mire azonban megfordult, a fickó már a kocsmá másik végében járt, tömérdek asztalt hagyva kettejük között. A szél kivágta utána az ajtót, miután kilépett az éjszakába. A Három Holló nevű kocsmá tulajdonosának le kellett tennie italokkal teli tálcáját, hogy becsukja utána, kivédve az esőt.

– Mi történt? – kérdezte Nicholas már az asztal közelében. Sophia hátradőlt a székén, és mérgesen nézte, amint a szolgáló az utolsó üvegcserépeket is felszedgeti az asztalról a kötényébe.

– Valaki volt olyan féleszű, hogy engem öntözzön meg a rum értékes csöppjeivel – magyarázkodott Sophia.

Igaza volt, jobb szaga lett a rumtól.

– Nem vagyok féleszű!– gyúlt ki a szolgáló képe. – Megnéztem, hová lépek, valaki azonban elgáncsolt, uram!

Ezzel már el is viharzott, még mielőtt Nicholas tisztázhatta volna a részleteket. Sophiát a cseléd eltűnése természetesen csak még jobban felpaprikázta.

– Mi? Még neki áll feljebb? – csattant föl, majd még a lány után kiáltott: – Te lepcsés szájú, retkes sarkú kis szajha...

– Elég legyen ebből! – szólt rá Nicholas. – Lássuk azt a levelet. Sophia keresztbe fonta a karját, és ernyedten dőlt hátra a széken.

– Végre! Egy pillanatig sem nézhettem bele, mert elvitted.

– Nincs időm ezzel szórakozni. Vedd elő, de azonnal! – mondta Nicholas, és szúrós szemmel nézett a lányra, aki értetlenül nézett vissza rá. Nicholasnak rossz előérzete támadt.

– Kérem a levelet! – nyújtotta ki a kezét.

– Nincs. Nálam. Ha. Mondom.

Farkasszemet néztek egymással. Nicholas úgy érezte, hogy Sophia a legszívesebben megölné a pillantásával. Közben vadul járt az agya. Lehajolva végigkutatta a padlót, a székeket és minden mást maguk körül. A cselédlány... nem. Ő nem vihette el a levelet, hiszen látta letérdelni... és különben sem maradt volna olyan sokáig, ha ő a tolvaj. A kötényébe sem söpörhette, mert azt Nicholas látta volna. Marad tehát...

Az az asztal körül sürgölődő ismeretlen.

– Hová ment az a másik alak? – pördült Sophia felé.

– Miről beszélsz? – morogta Sophia, és feltápáskodott. Miközben beszélt, Nicholas megpillantotta az imént látott mélykék kabátot. A széles karimájú kalap azonban nem rejtette el a cingár férfi jellegzetes arcvonásait. Kínai volt, és az emeleti magánhelyiségekhez vezető lépcsőfordulóról nézett vissza rá. Nicholas hunyorogva egyetlen óvatos lépést tett felé a gyér megvilágításban. Alig észrevehető mozdulat volt, a kínai azonban ellillant, fürgén, mint egy nyúl.

– Ördög és pokol! – mordult föl Nicholas. – Várj, ne menj el...

Sophia pisztolyt rántott, holott soha nem látta még nála, célzott, majd a következő pillanatban részegen a lépcső irányába lőtt. A beállt csöndben minden szem rá szegeződött. Pisztolyok és kések kerültek elő a zsebekből, itt-ott kard is villant. Ez az egyetlen lövés elég volt, és kitört a nyílt dulakodás. Ezt hiába próbálta eddig Nicholasból kicsikarni Sophia, ha valaki rá merte vetni a tekintetét.

Az egyik vendég rumtól elnehezedett tagokkal nyakon ütött egy másikat, amint az előhúzta a fegyverét. A tengerész, aki a pofont kapta, fojtott kiáltást hallatva mindent lesöpört az öklével a szomszéd asztalról: kártyalapokat, kockákat, ételt és sört. A já-

tékosok talpra szökkentek, és a legközelebbi szájtáti italozókra vetették magukat, akik természetesen szintén verekedni kezdtek, nehogy ők húzzák a rövidebbet.

Egy tengerész a verekedők tömegéből felkapott egy széket, hogy Sophiára sújtson vele. A lány eddig kaján mosollyal szemlélte a csetepatét.

Nem lát jól! – gondolta Nicholas ijedten, majd a következő pillanatban felkiáltott: – Tőled balra!

Sophia fejéről leesett a kalapja, ahogy oldalt pördült, majd egyenesen a tengerész lányéka felé rúgott, aki nyöszörögve a padlóra roskadt. A lány kikapta kezéből a széket, és széttörte a fején.

A hegedűvonó vijjogva rezegtetete meg a húrokat, ahogy kihullott a zenész kezéből. Ő maga a padlóra kucorodott. Még időben, hogy megmentse a fejét a széktől, amelyet egy whiskytől elázott lotyó hajtott el az irányába. Valójában nem őt célozta meg vele, hanem pirosítótól vöröslő vetélytársnőjét.

A zűrzavar kellős közepében egy furán imbolygó magányos tengerész állt behunyt szemmel. Úgy tartotta maga elé a rumos palackját, mint egy táncpartnert.

– Tartsd nyitva a szemed! – üvöltötte oda Nicholas Sophiának.

– Mármint azt az egyet, ami megmaradt – vágta rá a lány, és újratöltötte a pisztolyát. Közben gondja volt rá, hogy elcsórja a szomszéd asztalról a félig üres rumosüveget, amikor az ott ülő is belevetette magát a verekezésbe.

Nicholas a lépcső felé tört előre a karok és lábak gubancában. Még egy kardot is sikeresen kikerült, amely épp felé sújtott. A tulajdonos felmászott a bárpultra, ám ahelyett, hogy jól időzített lövéssel véget vetett volna a csatának, a legközelebbi fickó nyakába zuhant, és hangos kiáltással a padlóra rántotta.

Nicholas civilizáltabb ütközetekhez szokott.

Még időben érkezett a lépcsőhöz, hogy lássa a felfele iszkoló férfit, aki félrelökött az útból egy szajhát, szoknyák tömkelegét zúdítva alá, ahogy az örömlány legurult a lépcsőn. Nicholas elkapta. Hajszál híja volt, hogy a nő nyakát nem törte.

– Krisztusom! – hörögte köhögve, kezével hajtva el az arcába csapó rizsport.

– Köszönöm, köszönöm! – hálálkodott a lotyó, és csókolta, ahol érte. Közben azonban elállta Nicholas útját, aki szelíden félretolta.

– Kérem, asszonyom...

– Takarodj innen, te szajha! – fogott pisztolyt a lotyóra a lépcső aljáról Sophia. – Egy fia garasa sincs ennek a férfinak, nem-hogy még rád is vesztegessen!

A lotyó erre nyomban beszüntette rohamát, mérgesen fújta egyet, megfordult, és a lépcsőn lesietve csatlakozott a verekedők-höz.

– Annyira belebódultál abba a csókba, hogy teljesen elment az eszed? – acsargott Sophia. – Menj utána, mert meglóg!

Nicholas kettisével rohant fel a lépcsőn. Lihegve, sípoló mellkassal ért fel az első emeletre. A folyosó végén, ott, ahol a foszladozó szőnyeg véget ért, egy vendégszoba ajtaja állt tárva-nyitva. Nicholas errefelé futott. Odabent egy kötött takaróba burkolózó, fekete hajú lány hajolt egy másik vállára, aki a hátát lapogatta, és valami értelmetlenséget hadart angolul.

– Nyílt az ajtó... és egy fura kis ember... rontott rám kést lengetve... aztán ki az ablakon...

– Fura kis ember? – csodálkozott Nicholas. Sophia meg ezt kérdezte:

– Kiugrott az ablakon?

A lány értetlenül pislogott a betolakodókra.

– Na, igen... alacsony volt... igen, nagyon aprócska, csaknem olyan, mint egy gyerek. Közéjük tartozik... ő egy... hogyan is mondják...

– Távol-keleti? Kínai? – javasolta a társnője. Mire ő bólintott, és Nicholas felé fordult, mintegy jutalmat várva a felvilágosításért. Sophia azonban nem tévedett, a fiúnak egy lyukas garasa sem volt. Valójában az utolsót is ellették-elítették a kocsmában.

Sophia benyomakodott mellette a szobába, Nicholas utána. A helyiséget betöltötte a leégett gyertyaviasz és a virágok tömény illata. A nyitott ablakon át bevert az eső, és fekete, nedves foltokat hagyott a szőnyegen.

Sophia leemelt az ablakkeretről egy darabka leszakadt ruhananyagot. Ezt vizsgálgatta, miközben Nicholas kihajolt az ablakon,

s végignézett a zuhogó esőtől elöntött utcákon, nem lát-e mozgást valahol. Lábát az ablakkereten átvetve kimászott az ablakon, és leugrott a tornác tetejére, onnan pedig a földre. Sophia átkozódva, tompa puffanással ért le mellé.

Nicholas, kezével védve a szemét a trópusi felhőszakadás elől, futni kezdett. A víz akadálytalanul tört előre a földön és a macskaköveken, hogy legalább aznap estére megtisztítsa mocskától a szigetet.

A tolvaj azonban nem volt sehol, és vele együtt eltűnt Rose levele is.

– Carter! – Sophia megtorpant mögötte, még az ivó közelében. A rikítóra festett fal előtt ugyanis egy sötét kupac volt kivehető, amely egy férfi alakját öltötte.

– Mi a... – hebegte Nicholas, és elindult visszafelé.

A Linden ór ernyedten terült el a falnak dőlve, nyitott szeme vakon tekintett a világba. Bőre hullasápadt lett, mintha minden vér kiszaladt volna belőle. Habár az eső és a csaknem teljes sötétség korlátozta látását, Nicholas semmiféle halálos sebet nem fedezett fel rajta, amelyet lövés, késszúrás vagy fojtogatás okozott volna.

– Mi történt vele? – kérdezte Sophiától, aki a holttest mellé térdelt. A lány oldalra fordította a halott fejét. Vékony érben vér csorgott alá a füléből, le egészen az áll vonaláig.

– Ott vannak!

Nicholas felnézett az ablakra. Az egyik lotyó hajolt ki rajta, és feléjük mutogatott. Válla mögött több férfi bámult ki, akik most megfordultak, hogy letrappoljanak a lépcsőn, és a kocsmán átvágva utánuk eredjenek.

– Pucoljunk innen! – szólt rá Nicholas Sophiára.

– Egyetértek – mondta a lány, és vezetni kezdte őket az éjszakai vihar felé.

SAN FRANCISCO
1906

3. fejezet

ETTA ÁTADTA MAGÁT ÁLMAI ÉS EMLÉKEI LÁGY RINGATÁSÁNAK.

Körötte a hullámverés hirtelen elhalkult, és már csak saját vére zúgását hallotta. Arcok vették körül a pislákoló gyertyafényben, suttogó szavaikkal. Érdes kezükkel lenyúzott bőrén dolgoztak. Etta visszahúzódott tudata hűvös selymei közé, s egyetlen fényforrásra vágyott csak: az éjféλι vízen remegő hold fénylő golyóbisára.

A fiú talált rá először, mint máskor is; a hajó másik végéből érkezett. A lány eddig gyászba borult lelke újra kigyúlt. A köröttük duzzadozó dagály minden fájdalmat és félelmet elmosott, mialatt ők ketten egymás felé lépkedtek.

Aztán máris ott volt szerelme karjában, arcát odaszorította a fiú durva lenvászon ingéhez. Mélyen magába szívta a fiú tengerillatát. Két keze végigsiklott háta síkságán, ismerős testmelege után áhítózza. Megint együtt vannak, nem külön, nem egymás nélkül! E felismerés egyszerűsége betöltötte tudatát, kivirágoztatva közös jövőjüket, amelyről annyit álmodozott. Hamvas arcbőréhez borostás férfarc dörgölözött. Nicholas ajka az ő füle mellett mozgott, noha egyetlen szavát sem hallotta, akármilyen szorosan ölelte is magához a fiú.

Szemhéja mögött új alakot öltött a világ; az árnyak visszahúzódtak, épp csak annyira, hogy lássa a körülötte heverőket és a metrálóagút kanyarulatát. Valaki hegedűn játszott. Etta rá-

jött, hogy ők ketten erre a dallamra ringanak végtelen körökben. A fiú karjába kapaszkodott, végigsimította a duzzadozó ereket és inakat, valóságos remekművet alkotva pulzusból, csontból és izomból. Ekkor megrázkódtak és felmorajlottak a falak. *Hadd morogjanak, hadd hulljon szét minden* – gondolta Etta, ahogy felnézett kedvesére.

Nicholas azonban lehajtotta a fejét, és egyre távolabb sodródott tőle. Megpróbálta visszatartani, az ingujjába és az ujjába kapaszkodott, de a fiú elenyészett, akár valami meleg fuvallat, és ő ottmaradt ismét magából kifordulva, egyedül.

Ne hagyd itt! – gondolta, amint visszatért a nehézség a testébe, és ismét beköltözött a bőrébe. – *Ne még, ne most!* – öntötte el a rettegés.

Nicholas azonban nevetve szólt vissza, John Donne versének szavaival:

– S most jó reggelt, felébredt lelkeink...

Etta kinyitotta a szemét.

Legalább a tűz, ami az ereit perzselte a sivatagban, kihunyt. De olyan semmitmondónak, olyan jelentéktelennek érezte magát, mint a közeli asztali lámpát körbetáncoló porszemek. Nem mozgott, és az egyenletes lélegzetvételek mellett, szempillái takarásából szemügre vette a szobát.

Közvetlenül az ágy lábánál, egy magas támlájú széken egy ember hevert ernyedten.

Ettának a lélegzete is elállt ijedtében. Az ágyról csupán a férfi feje búbját, sűrű fekete haját látta. A gyertyafény megcsillant a pár ezüst hajszálon. Egyszerű inget és sötét, bő nadrágot viselt. Mindkettő összegyűrődött álmában. Egyik keze az ölében fekvő nyitott könyvön nyugodott, ujjai meglazított csokornyakkendője végeibe gubancolódtak, másik karját lelógatta a szék oldalán. Mellkasa lassan süllyedt és emelkedett álma ritmusára.

Ettát kellemetlenül érintette, hogy figyelhették álmában. Látna azonban, mennyire gyatrán látta el az őre a feladatát, feszélyezettsége felengedett.

Az arcára kiült verejtéket és könnyeket szellő legyezgette, meg-meglíbbentve nyitott inggallérját. A huzat a nyitott ablakból áradt, amit hosszú, karmazsinvörös bársonyfüggöny keretezett.

Óvatosan, hogy ne adjon ki hangot, megpróbált felülni, de menten ajkába is harapott a testét tetőtől talpig átjáró fájdalomtól. Szeme sietve felmérte a szobát, másvalakik után kutatva, de senki mást nem látott. A virágos tapéta mellett kecses kis íróasztal állt, a közelében meg egy terebélyes komód, akkora, hogy Etta úgy látta, csaknem betölti a helyiséget. Mindkettőt ugyanabból a csillogó fából faragták, mint az ágyat: széleiket egymásba fonódó levelek és indák fonták be.

Takaros kis ékszerdoboz volt a börtöne, el kellett ismernie. De most nem volt itt az ideje, hogy kiutat keressen innen.

Több gyertya is égett a szobában: egy az éjjeliszekrényen, egy az íróasztalon, meg egy falikarba erősítve az ajtó közelében. A fény miatt láthatta a tükörképét a komód fölött függő poros tükörben, noha képmását kettészelte a felületen hosszában húzódó hatalmas repedés, ráadásul a kép el is torzult, mert a tárgy ferde szögben lógott alá.

Szent ég!

Etta szemét dörzsölgetve újfent, hitetlenkedve megszemlélte magát. Tudta, hogy Damaszkuszban megkapta a nap fehér bőrét, most azonban látta, hogy mennyire lesült: arcán, fülén és nyakán hámlott a bőr. Zsíros haját befonták, hogy ne hulljon felhorzsolódott, beesett arcába. Beteges külseje volt, vagy annál is rosszabb. Ha nem mosta volna le valaki a koszt az arcáról és a karjáról, azt hihette volna, hogy taxi vonszolta végig újra meg újra a Times Square-en.

A legborzasztóbb az volt az egészben, hogy valaki még a ruháját is lehúzta róla *álmában*, és bokáig érő hosszú hálóingbe búj-tatta, amelyet a nyakrésznél förtelmes mályvaszínű szalag kötött meg magasan. Etta remélte, hogy ugyanaz művelte ezt vele, aki bekötötte a vállsebét, és aki tőle telhetően megtisztogatta. Most mégis összerendezte a gondolattól, hogy mennyivel rosszabbul is járhatott volna.

Mivel egy pillanattal sem volt képes tovább túrni a bal vállát perzselő fájdalmat, visszahúzta róla a hálóing anyagát, hogy szemügyre vegye a vállát és felkarját körülvevő viszkető kötést. Ahogy elhúzta a gézt a ragadós, gyógyuló sebről, ajkába harapva küzdött vissza kéretlen könnyeit.

A seb visszataszító árnyalatban piroslott. Még nem fedte új bőr, hanem a régi égett éktelenkedett rajta. Ráadásul be is dagadt. Etta torkát sírás fojtogatta. Mélyet sóhajtott, és újra az alvó örre tévedt a tekintete.

Gyerünk, Spencer! – adta ki magának a parancsot. – *Takarodj el innen, gondolkodni utána is ráérsz!*

Óvatosan, nehogy elhányja magát a mozgástól, lelépett a poros keleti szőnyegre. Épp készült kipróbálni, elbírja-e a lába, ekkor azonban gyors léptek koppantak a zárt ajtó mögött, a szoba átellenes végében.

A hirtelen mozdulattól elhomályosodott a látása, úgy érezte, a feje lebecsülik, így négykézlábra ereszkedett, és elbújt az ágy mögött, nehogy meglássák azok, akik esetleg bejönnek a helyiségbe.

– ...meg kell szerezni...

– ...próbáld elmondani neki...

A hirtelen felhangzó beszéd hamar el is halt. Miután azonban alábbhagyott a zúgás a fülében, letről muzsika foszlányait vélte felszűrődni a padlódeszkákon át. Poharak koccantak össze, aztán újra a hangok bugyborékolnak gyöngyözőn, akár a pezsgő.

– ...háromszoros hurrá!

– Éljen!

A lányban nyomban felébredt a félelem, átégetve ködös tudatát.

Úgy látszik, Ironwoodnak mégiscsak szerencséje volt valamiben.

Mind Nicholas, mind Sophia figyelmeztette, hogy Ironwood őrei ott posztolnak valamennyi átjáró kijáratánál. Nem ismerte föl a korábban hozzá beszélő pasast, ez azonban nem is számított. Ez az egyetlen szó, egyetlen név is elég volt, hogy Etta tudja, jócskán benne van a pácban.

Ám ezt a gondolatot is elnyelte egy nagyobb félelem.

Hol van Nicholas?

Csak töredékesen emlékezett vissza a sírban töltött utolsó másodpercekre. Ott volt a fájdalom, a vér és igen, Nicholas rémült arca... azután pedig...

Mintha láthatatlan kötelet kötöttek volna a dereka köré, és ezzel húzták volna át az önmagába robbanó sötétségben. Ez volt az

egyedüli lehetséges hasonlat a történetek jellemzésére. Öklét a szemére szorítva próbálta felidézni az eseményeket.

Kilöktek a saját időmből.

Megváltozott az idővonal.

Szertefoszlott a jövőm.

Forróság kerülgette, pánik szorongatta a mellkasát, hogy alig kapott levegőt. Minden, amit tapasztalt, tökéletesen egybevágott azzal, amit Sophiától és Nicholastól hallott. Az idő utánanyúlt, és megragadta, majd pedig átjárók sorozatán keresztül hánytavetett. Ráadásul, lám, vissza is köpte az utolsó közös pontra a régi idővonal és az új között.

Azért van mindez, mert az asztrolábium a Gubancolókhöz került? – töprengett. Tudta, hogy a gondatlanság módosíthat az idő ívén, annyira azonban nem, hogy kilökje magából az utazókat. Nem megy ez szándékosság, céltudatosság és alaposan kigondolt stratégia nélkül. Elvették tőle az asztrolábiumot, és megakadályozták, hogy tönkrezúzza. Ennyi azonban kevés ahhoz, hogy elárvultan bolyongjon az időben. Valami más is kell hozzá. *Valószínűleg használták is* – szögezte le magában. A Gubancolók az asztrolábiumot használva visszafordíthatatlanul megváltoztattak egy eseményt a történelem folyamában, de az is lehet, hogy végérvényesen eltörölték.

Most pedig itt van az Ironwoodoknál, Nicholas nélkül.

Színek égették zárt szemhéját, fülében dobolt a vér, fokozatosan erősödött, olyannyira, hogy teste-lelke fájdalmát is túldübörögte.

Anyu.

Most nem tudott rajta rágódni. Ironwood megesküdt, hogy megöli Rose-t, amennyiben ő, a lánya nem ér vissza az asztrolábiummal a kiszabott határidőre. *Csakhogy...* Mélyet sóhajtott. Csak remélni merte, hogy Rose életben van, és kimenekült az Ironwoodok fogságából, bárhol is tartották bezárva.

Most rajta a sor, hogy utánacsinálja.

Kényszerítette magát, hogy ellazítsa sérült válla izmait, és mélyeket lélegezzen azzal a légzéstechnikával, amelyre még Alice tanította a lámpaláz legyűrésére. Addig lélegzett szabályosan ki és be, amíg a szorongás és rémület elenyészett. Semmi szükség nem

volt most rájuk. Helyüket harmonikus, kimért akkordok árja foglalta el. Lány és vidám muzsika, fénnel árasztva el elméje sötét zugait. Vaughan Williams dala volt, a *Szárnyaló pacsirta*. Mi más? Alice kedvence. Etta legutoljára tanára születésnapján játszotta el, alig néhány hónapja... még a Met-koncert előtt. Mielőtt Alice-t agyonlőtték, közvetlenül az átjáró torkában.

Elég legyen a tépelődésből! Tűnés innen! – adta ki magának a parancsot.

Őre megmoccant a székén, miközben lassan, halkán sóhajtozva felült. A könyv majdhogynem kiesett a kezéből, rá a lábfejeére. Etta nem engedte meg magának, hogy eltöprengjen, milyen furcsa is ez, egy cipőjét levető, kényelembe helyezkedő őr.

Nem érdekes – döntötte el. A lényeg az, hogy itt az orra előtt a menekülési lehetőség, és neki muszáj élni ezzel.

Az ablakkeret halkan tiltakozva megnyikordult, ahogy a lány szélesebbre tárta az ablakot. Kihajolt rajta, hogy felmérje a lehetőségeit, de gyorsan vissza is bújta a szobába.

A hold magasan járt az égen, megvilágítva egy város romjait. Utcái lámpák nem voltak, csupán a távolban pislogott néhány lámpás. Etta rálátott viszont az előtte elterülő dombokra meg a lejtős, girbegurba utcákra, melyeket itt-ott tégl- és fahalmok temettek be, hogy valamivel távolabb összeéve ismét feltűnjenek.

A levegőben só és füst szaga terjengett. A kitaratóan fújó szél sűrű ködöt hozott a távoli vizekről, s a város mintha teli tüdővel szívta volna magába a tiszta, hűvös párát. A romos felhőkarcolók törött ablakai úgy tátongtak, mint holmi kiveret fogak helye. Imitt-amott azonban Etta újonnan felhúzott épületeket is felfedezett. Többnyire csak a váz állt még készen vagy esetleg a vakolatlan téglafalak. Noha az utakat és a tátongó házhelyeket letakarították, a pusztulás mértéke a háborús Londonra emlékeztette a lányt, ahol maga is megfordult a közelmúltban Nicholasszal.

Gyanította, hol lehet, megfogalmazni azonban sehogyan sem tudta; elsiklott előle, mint egy szellem. A „mikor” sokkal egyértelműbbnek látszott. A bútortzat, a drága kelmék és az ágyneemű, a förtelmes hálóing, amelyet talán viktoriánus babákon látott, és amelybe valaki belebújtatta, a tizenkilencedik század végét vagy a huszadik elejét sejtették.

Nos – gondolta valamelyest jobb hangulatban –, innen csak előre menekülhetek.

Az első vág a második emeleten lehetett, mivel azonban alatta meredeken lejtett az utca, nem tudta pontosabban felbecsülni, melyiken. A háznak ezt az oldalát állványok bonyolult hálózata takarta el a fölötté lévő tetőtől le egészen a földfelszínig.

Kinyújtotta a kezét, hogy fölmérje a távolságot közte és a legközelebbi gerenda között. Ujjai könnyűszerrel ráfonódtak az érdes fára. Még mielőtt meggondolhatta volna magát, vagy rájöhetett volna, mekkora hülyeség is ez, felmászott az ablakkeretre. Ott először mindkét lábát átvette a párkányon, onnan pedig átlendült az állványzat legközelebbi vízszintes pallójára.

– Ez örület! – morogta magában, megvárva, megtartja-e súlyát a fa. Hányszor hallotta a New York-i hírekben gyerekkorában, hogy összedőlt az állványzat?

Nyolcszor. Pontosan nyolcszor.

A vér nyomban kifutott a fejéből. Meg kellett várnia, amíg lassul szapora szívverése, és visszanyeri az egyensúlyát. Lélegzetét visszafojtva, a megerőltetéstől remegő karral állt ott, de az állványzat még csak meg sem nyikordult alatta.

Helyes – gondolta. – Eddig minden rendben. Gyerünk tovább.

Bizonyos mértékig olyan volt ez, mint lemászni egy furán megépített létrán. Időről időre érezte, hogy a szerkezet megremeg a súlya alatt, máskor áthidalhatatlanul nagynak tetszett a távolság a következő palló felé. Mégis minden egyes lépéssel magabiztosabb lett. Azt sem bánta, hogy a szél a hátába fúj, vagy, hogy fogalma sincs, hová mehetne innen, ha egyszer földet ért.

Egy szinttel lejjebb járt már, egy kiugró zárt erkély fölött. Veszélyes helyzet volt, mert odabent világos volt, fénynyaláb vetült ki az állványzatra. Etta odakúszva belesett a sötétség takarásából, hogy lássa, van-e valaki a helyiségben. Ha igen, jobban ki kell lépnie a pallók peremére, meg ne lássák a bentiek. Mindenekelőtt arra volt kíváncsi, kiknek a tulajdonában áll a hatalmas ház, és miért hozták őt is ide.

Ez a szoba nagyobb volt, mint az, amelyikből kimászott. Falait méltóságteljes, sötét könyvespolcok szegélyezték, telis-tele könyv-

vek soraival. Az ablak előtt íróasztal állt, jókora, széles támlájú székekkel, háttal a lánynak. Különben nem volt itt egy lélek sem.

– Gyerünk – suttogta. – Ugorj, Spencer!

Ajka vérezni kezdett, olyan erősen harapdálta, így próbálta visszafojtani sikolyát, valahányszor lejjebb ereszkedett, és meghúzódott sérült válla. Két marokra fogta a gerendát, amelyen ült, és kinyújtotta a lábát, de a lábfeje épp csak hozzáért az alsóbb pallóhoz. Bepánikolt.

Túl messze van! Két karja megfeszült, miközben azt fontolgatta, merre araszoljon arrébb a pallón, hogy elérje a legközelebbi függőleges támasztékot, és lecsússzon rajta. Láta azonban, hogy sehogyan sem sikerülne, nemhogy ezzel a sérült, begyulladt vállal, amikor egész testében remeg.

Nem megy sehogyan sem! Újra lenézett, ezúttal a földre. Megpróbálta elképzelni, hogyan festene ott összetörve a kötésével, csurom véresen. Persze, ha puhára esne, visszafogná az esését, akkor talán...

Váratlanul mozgást észlelt előtte az ablakban, visszarántva őt a jelenbe. Meglepett arc bámult ki rá az üvegen keresztül. Sűrűn pislogva, elszoruló torokkal nézett vissza. Az ablak nyikorogva kinyílt.

– Jó kis kalamajkába kerültél, kislány!

Karok nyúltak felé. Gondolkodás nélkül, némán belerúgott a levegőbe. Sarka valami keménynek ütközött.

– A fenébe is! – Elégedetten hallotta a meglepett kiáltást, amit hangos jajongás követett. – Ezt nem kellett volna! – szólalt meg az előbbi hang, ezúttal tompábban, mert tulajdonosa, egy pasas, az orrát szorongatta.

Etta válla és bal karja olyan irgalmatlanul fáj, hogy ez erősebb volt félelménél. Ujjai elernyedtek a gerenda körül. Rémséges kiáltás szakadt ki a torkán, ahogy fél karral himbálózott az állványzaton. Körmeit a fába vájva próbált támasztékot találni a lábának, de az előbbit is elvesztette.

– Fogd meg a kezem! Gyerünk... ne butáskodj! – mondta a fiatalember. Etta elhajolt előle, minél távolabb, amikor a fiú kimászott az ablakpárkányra. – Tényleg azt hiszed, jobban jársz, ha kitörök a nyakad? Fáj, ahol megrúgtál.

Feltámadt a szél, a lány szemébe fújva összekócolódott haját, meglibbentve a hálóing alját.

– Csodálom az akaraterőd, de tudnod kell, hogy elég egyet kiáltanom, és előzönlének minket a Gubancolók. Na, nem lesznek elragadtatva, hogy utánad kell mászniuk. Amúgy kétlem, hogy a halált kívánod. Kössünk alkut! Hagyd, hogy besegítselek! Meglásd, gyerekjáték lesz.

– Gubancolók? – szaladt magasba Etta szemöldöke. *Nem Ironwoodok akkor?*

Először nem ismerte fel a jellegzetes morajt, a keze alatt azonban remegett a fa – ezt már értette. A szél balra döntötte a teljes állványzatot. Reccsenést hallott. Valami felsértette sérült vállát, ahogy lezuhant mögötte.

Ő is esni kezdett lefelé.

4. fejezet

MINDEN TÚL GYORSAN TÖRTÉNT AHHOZ, HOGY akár sikoltani is legyen ideje. Az egyik pillanatban még zuhant, a következőben azonban elkapták a karját, amely megfeszült az ízületben. Két kéz fonódott a csuklójára, így vonszolták az épület világos homlokzata felé. Arca a kemény kőnek verődött. Behunyta a szemét, amikor az állványzat minden részletében remegni kezdett, majd összeroskadt, rá az utca régi típusú automobiljaira.

– Kapaszkodj belém, légy szíves! – szólt rá a fiatalember, foga között szűrve a szót. Etta megrázta a fejét. Sérült válla túl merev volt. Úgy érezte, mintha bal oldala teljes hosszában, a nyakától az ujjai hegyéig perzselő, napégette homokkal lenne megtöltve.

A fiú erre egyik kezével eleresztette a csuklóját, és a hálóingjét ragadta meg. Etta hangosan felnyögött, ahogy felemelte. A lába nekiverődött a falnak. A fiú átemelte az ablakpárkányon, és a szőnyegre ejtette. Egymásra estek.

A lány legurult róla, a hátára. Egész testét elárasztotta a fájdalom és az adrenalin. Hosszú percekbe telt, mire pulzusa lelassult annyira, hogy bármi mást meghalljon a szívverésén kívül.

– Hát, ez izgalmas volt! Mindig is arra vágytam, hogy megmentsek egy bajba jutott hölgyet. Te kétszeresen is megadtad ezt a lehetőséget.

Etta kinyitotta a szemét, és a hang irányába fordult. A fiú mellette hevert felkönyökölve, és elismerően méregette. A lány ülő

helyzetbe lökte magát, és visszakúszott az íróasztal mögé, hogy minél távolabb kerüljön tőle.

Fiatal srác volt, nagyjából vele egykorú, vagy pár évvel idősebb. Rövidre nyírt gesztenyebarna haja helyenként vörös árnyalatban játszott, és most felfelé meredezett, és nem csak a pomádétól. Etta rémülten konstataálta, hogy ebbe kapaszkodott, amikor visszazuhant a házba. A fiú ingje nyitva volt a nyakánál, ráadásul mintha oda se nézve fordítva kapta volna magára. Pelyhedző állát vakargatva, fürkészőn vizslatta a lányt átható tekintetű világoskék szemével, amely vidám derúvel nézett rá.

Ez a hang, ez a szempár...

Kiköpött Ironwood volt!

Etta feltápaszkodott, de az íróasztal útját állta. A srác azt állította, hogy a Gubancolóknál vannak. Ez csak akkor volt lehetséges, ha átállt közéjük, vagy ő is fogoly volt.

Éppenséggel hazudhatott is. Ha viszont igazat beszélt, akkor Etta pontosan ott volt, ahol lennie kellett.

Azoknak a fogságában, akik elvették tőle az asztrolábiumot.

– Férfiasan bevallom, jól rám ijesztettél...

– Hol vagytok? – szakította félbe Etta.

A srácot láthatóan meglepte, hogy megszólalt, mindenesetre felállt, és egy pohárban aranybarna folyadékot hozott neki egy sarkasztalról.

– Ugyanolyan borzalmas a hangod, mint a kinézeted, kölyök. Idd ki ezt!

Etta az italra meredt.

– Ó, szóval ilyen unalmas vagy – mondta a srác enyhe sértődéssel. – Gondolom, vizet innál inkább. Várj meg itt, és maradj csöndben... elvégre nem akarjuk felhívni magunkra a figyelmet, nem igaz?

Etta nem egészen értette, miről beszél, mindazonáltal engedelmeskedett a felszólításnak. Nézte, hogyan sétál az ajtóhoz a fiú, és hogyan dugja ki a fejét a folyosóra.

– Maga ott... igen, maga... kérem, hozzon egy pohár vizet! Ezúttal ne köpjön bele, ha lehet... azt hiszi, nem vagyok elég okos, hogy észrevegyem?

– Nem vagyok a szolgája, hogy a fene vinné el! – hangzott az azonnali válasz.

Eszerint mégis őriznek minket – gondolta Etta. Az volt csak a kérdés, a fiút védik-e, vagy magukat tőle.

– Úgy vélem, a maga gazdája hivatalosan is parancsba adta: „Adják meg a drága fiúnak, amit kér.” Ez a drága fiú most történetesen vizet kér. Mégpedig haladéktalanul. Szedje nyakába a lábát! Köszönöm, öregfiú.

Etta elhúzta a száját. Ironwood ez a srác a javából. A beszélgetésből ítélve határozottan együttműködik a Gubancolókkal.

– Nem vagyok a maga... – A fiú nem kívánta hallani a folytatást, és becsapta az ajtót a másik orra előtt, majd önelégült mosollyal nekivetette a hátát. – Olyan nyársat nyelt banda ez, könnyű felhúzni őket – súgta oda kacintva. – Most, hogy itt vagy, majd elszórakoztatjuk egymást.

Etta dacosan nézett vissza rá. *Azt lesheted!* – gondolta.

A következő pillanatban nyílt az ajtó, és egy kéz nyúlt be egy pohár kétes tisztaságú vízzel. Abban a pillanatban, amint a srác elvette, be is csapódott. Etta ezúttal hallotta, hogy odakint kulcs fordul a zárban.

– Mi ez, elhasznált fürdővíz? – kiabált át az ajtón a fiú.

– Örüljön annak, amit kap – hangzott kintről a felelet.

A srác még mindig dühöngve újra átkelt a szobán, és a lánynak nyújtotta a poharat. A folyadék barnás állagában gyanús képződmények úszkáltak.

Etta arcát látva a fiú mentegetőzni kezdett.

– Bocs, de amint látod, ilyen lett a vizünk az földrengés után. Mindazonáltal senkin nem fogott ki. Eddig – tette hozzá, miután Etta beleivott.

Tény és való, fura, fémes íze volt, kissé földes is, de a lány gyorsan felhörpintette két kortyintással. Keze és karja még mindig remegett az iménti erőfeszítéstől.

– Hol vagyok? – kérdezte. – És hányban?

– San Franciscóban. 1906. október 12-ét írunk – felelte a srác.

– Pár napig nem voltál magadnál...

Etta úgy érezte, mintha pofon vágták volna. Tizenhárom napot veszített. Tizenhármat! Hová lett azóta Nicholas és Sophia? És az asztrolábium is...

– Rövid ismeretséget kötöttünk korábban a texasi sivatagban, közvetlenül azután, hogy kiköpött az átjáró. Talán emlékszel is, mi történt...

– Köszönetet vársz tőlem? – kérdezte Etta.

– Nem érdemelném meg? Átkozottul szerencsés vagy, hogy ugyanaz az átjáró lökött ki minket. Megmentettelek a közelben ólálkodó őrzőtől meg a szintén a környéken settengő prériefarkasoktól, akik a halálotat lesték. Valójában elmondhatom, ha én nem vagyok, a nagyfőnök talán el is földel, olyan ramaty állapotban voltál.

Mindez igazolta Etta gyanúját: valaminek meg kellett változni az idő menetében, ami kilökte magából az összes később született utazót. A lány behunyta a szemét, és orrán át vett levegőt, hogy megnyugodjon.

– Mi változott meg?

– Mi változott meg... ó, csak nem az idővonalra gondolsz? A partiból ítélve, amelyre elfelejtettek meghívni, az idővonal pontosan aszerint alakult át, ahogyan számítottak rá. Az ottani hólyagok valami olyasmit mondtak, hogy Oroszország veszít, egyúttal azonban nyer is. Ittas handabanda! Kérdem én, miért dekkolunk mégis a földrengés utáni, csodaszép San Franciscóban? Ha elég ideig laksz együtt ezzel a népséggel, én mondom, megtapasztalhatod az összes század legalját.

– Meg se próbáltad kifagatni őket? – kérdezte letörten Etta.
– Melyik év is akkor?

– Mondtam már, 1906 – olvasta a fejére a srác.

Etta visszanyelte a mérgét.

– Nem ezt kérdeztem, hanem Texast?

– Nem tudom teljesen biztosan...

Etta majd felöklelte a tekintetével, készen arra, hogy a fiúra önti minden mérgét. Nem fogja eltitkolni előle az utolsó közös évet, mert csak ennek ismeretében juthat vissza Damaszkuszba és Palmürába.

– Hohó! – hőkölt hátra a fiú. – Már megint olyan vadul nézel rám, mint amikor célba vetted az orromat. Hidd el, kérlek, hogy ezek mindent eltávolítottak innen, ami fegyverként szolgálhatna.

Etta lenézett a kezébe fogott pohárra, aztán vissza rá, majd felvonta a szemöldökét.

– Az elmúlt néhány hét tők leleményessé tett. Fél kézzel is elbánok egy kiskorú Ironwooddal.

– Még hogy kiskorúval? – hitetlenkedett felháborodva a fiú. – Nem tudod, ki vagyok?

– Nem. Annyira elfoglalt önmagad tömjénezése, hogy elfelejtettél bemutatkozni. Noha úgy sejtem, azt viszont tudod, hogy én ki vagyok.

– Azt mindenki tudja – morogta bosszúsan a srác. – Ellenben én hová sülyyedtem, hogy be kell mutatkoznom?

Egyik karját a háta mögé tette, a másikat meg tréfásan meglengetve meghajolt.

– Julian Ironwood vagyok, szolgálatodra.

Etta olyan hitetlenkedve meredt rá, hogy a fiú elkomorodott. Szemlátomást nem erre a reakcióra számított.

Julian Ironwood? Etta kis kacajt hallatott. Az időutazás aztán tényleg tele van meglepetésekkel. Mondjuk, találkozhat hegedűtanára tizennyolc éves verziójával, holott az születése óta mellette volt. Mindezen tapasztalatok azonban nem könnyítették meg a halottakkal való találkozást. Most is igyekezett közönyös arcot vágni, nehogy a srác gyanút fogjon.

Nicholas többször is figyelmeztette, miféle veszélyekkel jár, ha bárkinek megjósolja a jövőjét. Ez ugyanis megmásíthatja válaszaikat, azaz magát az idő menetét. Alice el is zárkózott minden ilyesmi elől, de ez a srác itt...

Ismerős büntudat szorongatta. Az ajkába harapott. Ugyan mekkora esély volt rá, hogy összetalálkozik Nicholas testvérével, ráadásul pont itt? Ez ám a... Különben pedig miért nem említette Nicholas, hogy a testvérét élete egy szakaszában fogságban tartották a Gubancolók?

– Vagy az én imádandóan szadisztikus nagyapám művelt valamit veled, vagy mindjárt elmondod, hogy szörnyet haltam, miközben lezuhantam egy hegyről, teszem hozzá, meglehetősen os-

toba baleset volt – mondta Julian. – Újabb erre a két reakcióra számíthatok.

– Te... nem állt szándékomban... én csak... – dadogta Etta felé fordulva.

– Csak nyugi. Semmi ok az aggodalomra. Amint látod, nem haltam meg – felelte.

– Várj... – kezdte a lány, és közelebb lépett, hogy jobban megnézze. A szeme ugyanolyan hidegkék volt, mint Cyrusé, és az enyhe borosta meg a kisfiús vigyor mögött ugyanazt a kiugró pofacsontot és hosszú, egyenes orrot fedezte fel, amelyet a kor ernyedtebbé simított az öregember arcán. A modora is kiköpött Ironwood volt: láthatóan minden eszmeceسرét ő akart uralni, a legrövidebbet is.

– Te élsz... – hebegte végül Etta. – Végül is... nem haltál meg?

Julian elvigyorodott, élvezte a helyzetet. Végigmutatott önmagán.

– Amint látod, egy darabban vagyok. Bolondnak jár a szerencse, hogy nagyapót idézzem. Hogy ki itt a bolond, az megint más kérdés.

– Miért, mi történt? – szakította félbe Etta.

– Mégis mit gondolsz? – válaszolt a fiú vérforraló vigyorral.

Etta maga is csodálkozott, hogy ekkora türelme van, de sikerült megfékezni az indulatát.

– Volt egy vihar. Te pedig megcsúsztál a Takcang Palfug kőlostor felé vezető hegyi ösvényen...

– Tényleg ezzel eteti a világot nagyapa? – kérdezte Julian, és a hajába túrt. – Máskor nagyon is azon van, hogy megóvja a családunk becsületét. Gyanítom, nem tudott ellenállni a kísértésnek, hogy futóbolondnak állítsa be az unokáját.

Szavai éle ellentmondani látszott vidám modorának. Etta újra megnézte magának: hanyag testtartás, rendetlen öltözet, a szemek csillogása, amit eredetileg pajkosságnak vélt... Vajon Julian melyik arca az igazi, és melyik az álarc?

– Azt hittem, hogy ő... – kezdte a fiú, továbbra is a szobában járt körbe-körbe, ezúttal azonban a padlóra szegezte a tekintetét. – Vagy tényleg... nem hallottam megemlékezésről, sem semmi ilyesmiről...

– Nem tudom, csak ezt hittem – szaladt ráncba Etta homloka.

– Nem mintha nagyon érdekelne – mondta gyorsan Julian –, de valahogyan nem hihető, hogy valaki csak úgy eltűnik a hóban és a ködben – kezével közben széles ívet írt le szavai alátámasztására. – Az ember kíváncsi állatfajta... tudod, holott tényleg nem izgat. Valójában csöppet sem.

– Ne járkálj itt körülöttem, idegesít! – szólt rá Etta. – Nem tudnál megállni egy percre, hogy érthetően elmagyarázd nekem ezt az egészet?

A fiú felült a terebélyes íróasztal sarkára, kezét összekulcsolta az ölében, és lelógatta meztlábás lábát. Idegesen dobolt vele az asztal oldalán. Etta rájött, hogy lehetetlent kért: nemcsak a száját képtelen befogni, de ideges túlmozgását is képtelen fékezni.

– A kérdéses esetben a Gubancolóknak is köze volt ahhoz, hogy kilökött magából a saját időm – mondta Julian. – Három éve megnyitottak egy átjárót az 1940-es New Yorkba, és lángba borították a Világkiállítás, jócskán belezavarva nagypapa üzleti érdekeibe. Én ugyanekkor zuhantam alá saját ostobaságomnak betudhatóan Butánban. Mivel 1941-ben születtem, az átjárók 1939-be löktek ki, mert ez...

– Volt az utolsó közös év a régi és az új idővonal között – fejezte be helyette Etta a mondatot. – De hiszen én is 1940 után születtem, és semmi nem történt velem ennek a változásnak a során. – Úgy érezte, beleőrül ebbe az évszázadok közötti ugrándozásba.

– Akkor a változás szigorúan az 1940-es évre korlátozódott, és nem gyűrűzött tovább a többire. Gondolom, vagy ezredszerre hallod ezt. De hát tudod, hogy van ez, az időfolyam maga a bizonytalanság.

Etta pontosan értette. Az idő kijavítja magát; nem ágazik szét teljesen az útja, csak zökken egyet, akár a fekvőrendőrről áthaladó jármű. Etta ezt érdekesnek találta.

– Szóval, az történt, hogy a Maldív-szigeteken köpött ki az idő. Jobb helyet nem is találhattam volna egy kis vakációra. Mire azonban megtaláltam a szükséges átjárókat, és visszaverekedtem magam a saját időmbe, hallottam az állítólagos halálomról. Gondoltam, miért ne használjam ki a helyzetet?

– És egyszer, egyetlenegyszer sem jutott eszedbe az elmúlt néhány év során, hogy mégiscsak közölhetnéd valakivel, hogy élsz és nem haltál meg? Mondjuk, Nicholasszal? Sophiával? Vagy valamelyik másik hozzátartozóval?

Julian leugrott az íróasztalról. A könyvespolchoz ment, és ott végighúzta kezét a kötetek gerincének ferde élén. Ettának olyan érzése volt, mintha egy szüntelen keringő autót tartana szemmel az ablakból.

Ha nem magától Nicholastól hallja, el se hitte volna, hogy vérrokonok. És nem csak a kinézetük miatt. Nicholas magabiztos, öles léptekkel járt, akkor is, ha nem tudta, hová tart. Julian mozgása azonban csupa ideg volt. Alacsonyabb is volt a testvérénél, és testét nem edzette meg a kemény tengerészélet. Hadarva beszélt, míg Nicholas lassan és megfontoltan, kimérve minden egyes szavát, annak tudatában, hogy amit mond, felhasználhatják ellene. Julianból folyvást kikíváncozott a mondanivaló, ezzel szemben Nicholas megtartotta magának az érzéseit.

Nem is volt más választása – gondolta Etta.

Nem rendelkezett Julian előjogaival. Beleszületett egy családba, amelyik nem kért belőle, és egy olyan társadalomba, amelyik megvetette a bőre színéért.

A lányban fellobbant a harag, és mintha a csálé portrék is élesebb szemmel néztek volna vissza rá a falakról. Ha ez a srác itt Julian Ironwood, gondolta, akkor ő az, aki kihasználta Nicholas testvéri ragaszkodását; aki alig tartotta többre alárendelt szolgálónál, ahelyett, hogy megtanította volna az utazók szokásaira.

–Én vagyok a bolond – mondta neki Nicholas –, mert mindennek ellenére Julian a testvérem is volt. Mindig is annak tekintetem. Julian viszont, minden jel szerint nem így látta.

Hát nem. Annyi jóérzés sem volt benne, hogy közölje a féltestvérével, nem halt meg. Hagyta, hogy Nicholas roskadozzon a bűntudat súlya alatt. Hogy éveken át megkérdőjelezze saját tisztességét. Hogy elviselje Ironwood vad bosszúját a törtétekért.

Mіндеz idő alatt miért szenvedett?

A nagy semmiért!

– Nos, kölyök, folytatva a történetet, így vegetáltam és nyomorogtam egy ideig, hiszen a pénznek is híján voltam. Kezdtem

ráunni a dologra. Ekkor jutottak eszembe a Gubancolók. Miért ne bocsáthatnám áruba nagyapa titkait, miért ne válthatnám át meleg ételre és fedélre a fejem felett?

Úgy pillantott a lányra, mint aki rokonszenvet vár tőle. Etta azonban feje fölött egy réz kandeláberre függesztette a tekintetét. Ujjai akkora erővel szorongatták az íróasztal peremét, hogy belefájdult a keze.

Nyugi, nem érdemel ez a fajfej semmit! – csitította magát.

– Jut eszembe – fordult felé hirtelen a fiú –, beszéljünk inkább rólad!

Szent ég!

Etta nem bírta tovább. Öklével Julian képébe sújtott, aki hátra-tántorodott, és a fenekére zuttyant előtte. Onnan nézett fel a lányra óriásira tágult szemekkel, kezét kivörösödött arcára szorítva.

– Ezt meg miért kaptam? – üvöltötte.

– Van fogalmad arról, mit jelentett a „haláloed” a testvérednek? Hogy min ment keresztül... mit kellett elviselnie attól a szörnyeteg nagypapjától?

– Miféle testvérről beszélsz? – dadogta Julian értetlenül. Leolvashatta Etta arcáról, hogy újabb rohamra készül, ami ezúttal övön aluli rúgás lett volna, így hátrébb araszolt előle a szőnyegen. Aztán a lány legnagyobb meglepetésére megkérdezte: – De hát honnan ismered Nicket?

Etta éles szemmel méregette. Őszintén meglepettnek látszott, vagy a pofontól, vagy Nicholas említésétől, vagy mindkettőtől. A lány maga sem tudta, mennyit mondhat el neki, ezért óvatosan fogalmazott:

– Utazgattunk együtt egy ideig.

– Nagyapa megbízásából? – borult el a fiú homloka.

Etta megrázta a fejét, ám mielőtt kimagyarázzkodhatott volna, kulcs fordult a zárban. Ennyi elég, hogy a lány elbújjon az íróasztal mögött. De csak állt ott, Julian fölé tornyosulva, miközben az ajtó fülsértő nyikorgással kinyílt. Két fegyveres férfi rontott be. Mindkettő nadrágot és fehér inget viselt. Ettát látva megtorpan-tak. A közelebbi, akinek busa bajsza fél arcát is eltakarta, hátrált egy lépést, és keresztet vetett.

– Krisztusom! – morogta a másik, és társára nézett. Valamivel alacsonyabb volt nála, hirtelenszőke hajából alig maradt valami, annyira kopaszodott. – A többieknek igazuk volt. Ez itt Rose Linden istenverte kísértete.

A másik nem szólt, csak hányta magára a keresztet.

– Nem az a dolguk, hogy megvédjenek? Ennek a lánynak nincs ki a négy kereke...

– Hát azt látom – dűnnyögte a barna hajú fickó. Etta felismer-
te a hangjáról, hogy vele huzakodott Julian a pohár vízen. – Hogy
a csudába került ide, kisasszony?

– Azt hiszem, inkább az itt a kérdés, hogyhogy csak fél óra
után jöttek rá az eltűnésemre? – mondta Etta, és a vizespohárért
nyúlt, amelyet az íróasztal szélén hagyott. Még mielőtt bármelyik
pasas felelhett volna, az asztal pereméhez vágta a poharat. A fel-
ső fele letörött, éles szélét hagyva maga után. Egyetlen eszelős pilla-
natra Sophia tanácsa – hogyan vágthatná el tört üveggel a rá törők
torkát – töltötte be a tudatát.

Térj észre, Etta! – intette aztán magát. Muszáj itt maradnia, és
megtalálni az asztrolábiumot, ami lehetetlen, amennyiben bezár-
ják. Lényének egy része azonban gyűlölte ezeket az embereket,
hogy ilyen gyengének és tehetetlennek látják, és ezen sehogyan
sem tudta túltenni magát. Hadd lássák, hogy nem hagyná magát,
ha erőszakoskodnának vele.

– Nyughass már! – kiáltott rá Julian. – Maguk meg szereljék le
valahogyan! – forgatta fejét a fegyveresek felé.

A hirtelenszőke felemelte kicsiny fekete pisztolyát, aztán ká-
romkodva visszacsúsztatta az övébe.

– Jöjjön, aranyom! – mondta. – Ideje visszamennie a szobá-
jába.

Etta feléjük hajította hevenyészett fegyverét, mit sem törődve
a tenyeréből kiömlő meleg vérrrel.

– Nem megyek!

Tompa léptek trappoltak végig a folyosón, és a zene, amit
az imént hallott, hirtelen recsegve véget ért. Kiáltások hangzottak
fel: „Elment! Találjátok meg!” Ezt szitokáradat követte. Némelyik
még Nick marcona matrózait is pirulásra készítette volna.

– Itt van! A dolgozószobában! – kiáltott ki a barna fegyveres.

Az ijedt mozgolódásnak végeszakadt.

– Köszönöm! Ennyi izgalom elég is egy estére. Ha isten is úgy akarja – harsogta egy férfihang.

A két ór kihúzta magát a szavak hallatán. Az alacsonyabb még meg is kötötte a nyakában ernyedten lötyögő csokornyakkenődőt. Egy férfi rontott a szoba sötétbe burkolózó sarkába, két keze a zsebében.

– Elbírtunk a helyzettel, uram! – mondta gyorsan a barna fegyveres. – Már épp kísértem volna vissza a lányt a helyére.

– Látom – a harmadik férfi hallhatóan jól mulatott. – Nekem mégis az a benyomásom, hogy ezt a helyzetet a hölgy uralja.

Ezt mondva a kandalló gyér fényébe lépett. Etta most először nézhette meg magának. A szobáját őrző férfi volt. Barna szeme körbesiklott a helyiségen. Sorra megnézte magának a jelenlévőket, majd tekintete megállapodott Ettán. Olyan áthatóan leste, hogy a lány mindenki másról elfeledkezett; mintha csak ők ketten maradtak volna.

Ettának megfagyott a vér az ereiben, a rátörő rossz érzés azonban semmi volt ahhoz képest, amikor felismerte, kivel áll szemben. Észre se vette, mikor siklott ki ujjai közül a pohár, rá meztlábás lábfejére, majd onnan tovább görögve a padlóra.

Ez az őszbe vegyülő fekete haj... a markáns arcvonások... nem abban a magas derekú pantallóban és kigombolt fehér ingben látta ezt az embert, amiben ma. Nem, fekete-fehér szmokingban feszített, és ezüstkeretes szemüveget viselt, hol máshol, mint a Metropolitan Museum nagycsarnokában, a 21. századi alkotások termében.

– Látom, felismert – nyugtázta ezt halk elismeréssel az idegen. *Miért, mi mást várt volna?* – gondolta Etta.

Hiszen nemcsak hogy belefutott a múzeum lépcsőjén, de ő rohant oda akkor is, amikor Sophiával rátaláltak a haldokló, saját vérében heverő Alice-re. Mintha tudta volna, mi várja.

Ha nem éppen ő húzta volna meg a ravaszt.

A két ór – mintegy tömegvonásnak engedelmeskedve – nyomban felzárkózott mellette.

– Honnan tudhattam volna, hogy először ide kell jönnöm? – mondta Juliannek, ezúttal enyhe éllel.

– Ő jött a nyakamra – mutatott a fiú az ablakra. – Törődtem is én vele! De tényleg.

Az idegen sötét tekintetét most a lányra vetette. Etta kényszerítette magát, hogy állja a nézést.

– Nem szükséges megkérdeznem, hogy kerültél ide. Feltételezem, hogy a ház előtti állványzathalom rá a felelet – mondta a férfi, és ismét mosolyra görbült a szája sarka. – Mondd, megfordult egyszer is a fejedben, hogy nyakadat is törhetted volna?

Mindezt olyan nyugodtan, kimérten mondta, hogy hozzá képest minden más jelenlévő futóbolondnak tetszett. Ernyedt testtartása és rendíthetetlen nyugalma ellenállást keltett a lányban. Felpiszkálta a kíváncsiságát, hogy ugyan mivel lehetne kihozni a sodrából. Később még hasznos is lenne tudni, mivel érhetné el, hogy hirtelen haragjában elkotyogja, hol őrzik az asztrolábiumot.

– Tudja, ahogy most mondja, sajnálom, hogy nem sikerült.

Vérmaszatos tenyerét a borzasztó hálóingbe törölte, de csak meleg nevetés volt a válasz, a férfi hangjából töretlen jókedv sugárzott.

– Nem megmondtam neked, hogy ebben a lányban aztán van spiritusz! – öklözte mellbe kopasz kísérijét.

– De igen, uram, mondtad – hagyta helyben a fegyveres. – Uram, teljes mértékben magamra vállalom a felelősséget a történetekért...

– Uram így, uram úgy – legyintett a gazdája, mielőtt kezét csatlósa vállára tette volna. – Elvégre én aludtam végig a leányzó eszes menekülési kísérletét. Öltöztessétek fel Winifreddel, aztán hozzátok elém, miután szalonképes állapotban lesz, legyetek szívesek!

– Hogyne, uram! Természetesen! – ernyedte el az ór szemlátómást megnyugodva.

– Én viszont nem megyek magával! – jelentette ki Etta. – Azt sem tudom, ki maga! Mi jogon parancsolgatnak nekem?

A ház ura már az ajtó felé fordult, e szavakra azonban megmevedett a válla. Hátrapillantott a lányra, a szemüvegén tükröződő gyertyafény azonban eltakarta a szemét. Julian köhintett egyet, vagy nevetését vagy feszengését leplezendő.

– Henry Heimlock vagyok, kegyed pedig a foglyom. Engedelmeskedni fog az akaratomnak, mert az apja vagyok. Lesz mit megbeszélünk.